

langt videre den vilde være kommen, dersom en større Frihed havde været den indrømmet, og heller ikke kan man beregne, hvormange Talenter der ere gaaede tilgrunde, eller hvormange Gemytter, der derved ere blevne fortrængede og derved berøvede den Lyst og Kraft, som de kunde have havt til gavnlig Virksomhed for Folket. Jeg kan ikke nægte, at det vilde for mit Bedkommende have været mig særdeles hjært, om Regjeringen ikke nu havde forelagt dette Lovudkast. Vi leve i en bevæget Tid og mange, mange Baand, der tidligere have knyttet Folk sammen, ere tildeels nu brustne. Enhver søger mere at staae paa sine egne Been, og der gaaer som en Følge af, at mange Baand ere bristede, en Mistillid igjennem Nationen. Den Frihed, som Nationen har faaet ved Grundloven, den er kommen uventet og pludselig. Den har fyldt Folket, idetmindste for den største Deel, med Glæde, men ogsaa med Vengstelse, for at den Frihed skulde kunne gaae lige saa hurtigt tabt som den er kommen, og jeg tør ganske sikkerligt vidne om, at en saadan Frygt gaaer igjennem Nationen. Hvorvidt den er berettiget eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om, men desværre have vi i andre Lande saa mange Exempler paa, at en saadan Frygt nok kan have sin Begrundelse, at den dog vel er undskyldelig; det vil jeg haabe, at Enhver vil indrømme. Naar nu Regjeringen netop paa saadan Tid som denne kommer med et saadant Lovudkast som dette, saa maa det nødvendigt forøge den Mistillid og Vengstelse, som er forhaanden hos Nationen. Thi under den midlertidige Tilstand, den være nok saa mangelfuld, den kun kunde være, have dog alle Parter været tilfredse; Forfatterne have været tilfredse med den, Publikum har ogsaa været tilfreds med den. Naar nu Regjeringen skrider ind med Indskrænkninger, maa jeg ansee dette for farligt; thi Folket er altid tilbøieligt til at tage Parti med Skribenterne, og navnlig med den Deel af dem, som besørger den periodiske Presse, og som ogsaa have vist sig som Venner og Forsægttere af sand Frihed. Jeg siger, at det er farligt under saadanne Omstændigheder at komme med Indskrænkninger i Pressfriheden; thi Folk vilde altid tage Forfatterens Parti.

En ganske anden Sag var det, naar man kunde sige, at vor Trykfrihed var bleven misbrugt, naar man kunde anføre saadanne Facta, som gjorde det aldeles nødvendigt at indføre saadanne haarde Straffe-Bestemmelser. Jeg er nu rigtignok af den Mening, at disse Bestemmelser ikke opnaae deres Hensigt alligevel; men derom kan der være forskjellige Meninger. Men jeg troer, at det er farligt, naar Folk i Almindelighed ere imod saadanne Bestemmelser, og da troer jeg aldrig, at de vilde opnaae deres Hensigt. Jeg har for mit Bedkommende faare meget imod, at Multerne ere saa store. Man siger vel i Almindelighed, at jo Mere en Mand eier, desto større Interessé har han ogsaa for de offentlige Anliggender. Men hvor rigtig denne Sætning end i Almindelighed kan være, troer jeg dog ikke, den er rigtig med Hensyn til Skribenter; thi i Regelen er det altid fattige eller idetmindste ubemidlede Folk, der skrive for Folket, og naar nu Multerne ere saa store, som de virkeligt ere i det forelagte Udcast, vil det være det Samme, som inden ganske kort Tid at lukke Munden paa den Skribent, hvis Røst man saa gjerne ønskede at høre. Jeg skal ikke gaae videre dennesinde, da jeg nødigt vil forbryde mig mod Forretningsordenen.

Kierregaard: Dersom Forsamlingen tillader det, saa skal ogsaa jeg, til hvad jeg ved denne Leilighed har at sige, knytte en almindelig Betragtning om Pressens eiendommelige Stillings og Bessaffenhed. Jeg veed ikke, om det er af Mangel paa Erfaring, af Mangel paa Blik, eller hvoraf det kommer, men saameget er vist, at mig er det ikke lykkedes at faae Syn paa nogen anden Ting, der har den ganske særdeles Eiendommelighed, som Pressen har, og som jeg allerede for 20 Aar tilbage har lagt Mærke til og spurgt mig selv om, hvorledes man burde tage Hensyn til: — det er den, at enhver anden Handling, som et Menneffe foretager sig, staaer han dog efter Tingenes Natur hendeligt nær ved, og er saaledes for det Meste strax at finde og at gjøre ansvarlig for den under almindelige Forhold; men at derimod den Handling, som et Menneffe foretager sig ved Hjælp af Pressen, den kan han voblikskeligt slippe bort fra, den